

казваше ми, че той много ни обичалъ и билъ главния виновникъ на нашето освобождение.

„На Кръстовъ день, 14 септемврий, покани ме, слѣдъ като поръсихъ всичкитѣ християнски къщи въ селото, да отида да поржся квартиритѣ на всички велики князе, генерали и разни голѣмци. Отидохъ. Всички останаха много благодарни и на всѣкъждѣ въ квартиритѣ намѣрихъ поставена иконичка — на източната страна, окачено прѣдъ нея запалено кандило и на книжка написани имената, приготвени, които ми се подаваха, щомъ влѣза вътрѣ, за да кажа ектение и ги спомена за здравие. Въ тоя малкъ трудъ бивахъ винаги богато възнаграждаванъ отъ щедритѣ и добри наши освободители.

„Единъ день дойде въ квартирата ми Негово Сиятелство князь Суворовъ, човѣкъ съ бѣла коса отъ свитата на Царь-Освободителя и ме покани да отидемъ въ църква, за да отслужи молебень, защото въ него день билъ имения день на съпругата му. Веднага тръгнахме, а той ми подаде бѣлѣжка съ имената, написани въ нея, да ги спомена въ молебена. Въ църквата бѣхме само двама съ него. Той на молебена все на колѣнѣ стоеше. На 8-та 6-та и 9-та пѣсенъ отъ канона на светицата, при ектението и споменуването имената, постоянно се кръстеше, а когато почнахъ да чета евангелието, дойде подъ него и силно въздишаше, а менъ ме очудваше неговото възпитание и набожностъ.

„Единъ пѣтъ генералъ Игнатиевъ ме попита, какво бихъ желалъ да получа за въ паметъ награда, кръсть или парично възнаграждение. Казахъ му, че нищо не желая и не заслужавамъ да ми дава каквото и да било, стига ни свободата, която ще имаме за на прѣдъ и за която толкова огромни жертви ставатъ.